

For nogen Tid siden var jeg i Selskab. Blandt Gæsterne var en ung Mand, der havde opnaaet den Lykke at faa en lille Enakter opført paa et af Theatrene. Det var en pièce de rideau og havde fornøjet Publikum. Forfatteren var i den syvende Himmel og modtog Selskabets Hyldest uden at blinke. Han følte sig selv som Samfundets Kreditor, der retmæssig indkasserede sit Tilgodehavende. Skulde han end ikke naa at frembringe mere, vilde han dog have en berettiget Plads for sig selv i dets Erindring og for sit Navn i biografisk Leksikon.

Da jeg lidt tidlig forlod Selskabet, fik jeg Tid til en lille Aftentur. Jeg var ærgerlig og holdt nu, under min ensomme Vandring, den sarkastiske Tale, jeg egentlig vilde have holdt ved Bordet. Et Billede dukkede op for mig, Billedet af en aldrende Kvinde; ikke just gammel i Aar, men i Lidelse, Savn og Kamp. Hvor saa jeg hende tydelig for mig, som jeg flere Gange havde set hende i hendes fejreste Ungdom. Faderen var Herredsfoged i en af vore smaa jyske Købstæder i en af Halvøens skønneste Egne. Smuk, ung, sorgløs og fyldt af Forhaabninger knyttede hun sin Skæbne til en livsglad, ung og smuk Mand. Han avancerede snart, og som Bogholder ved en ikke lille Sparekasse kunde han byde hende et anstændigt Hjem. Den livsglade, godsindede unge Mand havde altid været uhyre velset mellem sine jævnlige og deltaget i mangt et ungdommeligt Gilde, der just ikke altid var forløbet helt korrekt. Nu skulde alt sligt naturligvis være forbi, men Kødet er skrøbeligt, ikke mindst hos det stærke Køn. Der gik nogle Aar, fire kønne Smaabørn, der forlangte Tumbleplads og Lov til at øve Lungerne, kunde jo til Tider virke forstyrrende. Han var oftere og oftere hjemmefra, kom tidt sent hjem og ikke i den Tilstand, der skal vække eller øge Sympatien. Kort: hans Kræfter nedbrødes. Tilmed opdagedes adskillige Misligheder, der havde hans Afsked til Følge.

Fremtiden saa ikke lys ud, men hun tog imod den. Hun vilde tage Kampen op for sine Børn, og hun blev nu alene Familiens Forsørger. I Hovedstaden, hvor han, som saa mange andre mislykkede Eksistenser, gemte sig, fik han nu og da lidt Arbejde, men det afbrødes altfor ofte af Udskejelserne, der gjorde ham mere og mere raa imod Hustru og Børn. Hun turde ikke vedblive Samlivet. Hun fortsatte Kampen ene og han Faldet. Til Tider synes han at rejse